

Sygn. akt VI Ka 226/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SSO Maciej Schulz (spr.)

SSO Sebastian Mazurkiewicz

protokolant sekr. sądowy Agnieszka Raszyńska

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2014 r.

sprawy G. C.

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W.

z dnia 29 października 2013 r. sygn. akt III K 502/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- z ciągu przestępstw opisanego w punkcie 2 sentencji eliminuje czyn za który G. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 17 września 2012 roku w sprawie III K 478/12 – opisany w punkcie VIII komparycji i w zakresie kary orzeczonej za ten czyn umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego na podstawie art. 572 kpk,

- orzeczoną w punkcie 2 sentencji karę łączną pozbawienia wolności łagodzi do 4 (czterech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. K. kwotę 147,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w drugiej instancji oraz podatek VAT, wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 226/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. wyrokiem łącznym z dnia

29 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt III K 502/13 połączył skazanemu G. C. wyroki w sprawach o sygn. akt III K 2450/06 i III K 2617/06 i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz połączył wyroki o sygn. akt III K 1401/08, III K 1389/10, III K 992/10, III K 935/10 oraz III K 478/12 i wymierzył mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności; umorzył postępowanie w części dotyczącej objęcia wyrokiem łącznym

kary orzeczonej wyrokiem w sprawie o sygn. akt IV K 1924/04 oraz zaliczył poszczególne okresy tymczasowego aresztowania pozbawienia wolności na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności.

Obrońca skazanego zaskarżył powyższy wyrok w części tj. w pkt I i II orzeczenia wnosząc o jego zmianę i wydanie kar łącznych wobec skazanego z zastosowaniem zasady pełnej kumulacji. Na rozprawie apelacyjnej w tut. Sądzie w dniu 2 września 2014 roku obrońca zmodyfikował przedmiotowy wniosek zwracając się o wymierzenie kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Na rozprawie odwoławczej Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej ciągu przestępstw, za który wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności albowiem czyn w sprawie III K 478/12 stanowi obecnie wykroczenie i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Odwoławczego apelacja obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim podkreślić należy, że Sąd Rejonowy na dzień rozpoznawania przedmiotowej sprawy, prawidłowo i stosownie do przywołanych w pisemnych motywach wyroku przepisach art. 569 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. połączył wymienione powyżej wyroki, zaś postępowanie w części dotyczącej objęcia wyrokiem łącznym sprawy o sygn. akt IV K 1924/04 umorzył.

Odnosząc się do zarzutów apelacji zacytować należy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie IV KK 162/10 (Biul.PK 2010/4/14) zgodnie, z którym w sytuacji, gdy wyrok łączny obejmuje wyrok, w którym wymierzono karę łączną lub dochodzi do wydania kolejnego wyroku łącznego obejmującego wyrok, w którym orzeczono karę jednostkową z wcześniej wydanym wyrokiem łącznym, to granic nowej kary łącznej w wyroku łącznym nie wyznaczają poprzednie kary łączne, tylko kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia

03 listopada 2009 roku w sprawie V KK 148/09. Innymi słowy wymiar kar łącznych orzeczonych w poszczególnych wyrokach podlegających łączeniu, nie wyznacza ustawowych granic minimum i maksimum określonych w art. 86 k.k., w jakich sąd może orzec nową karę łączną.

Na aprobatę zasługuje także przedstawiony w uzasadnieniu wyroku pogląd Sądu I Instancji dotyczący podstaw wymiaru kary w przypadku kary łącznej. Słusznie, powołując się na już ugruntowane w orzecznictwie stanowisko odnotowano, iż wymiar kary uzależniony jest od związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw, w tym w szczególności zachowania się skazanego w czasie odbywania kary jak i jego sposób życia po popełnieniu przestępstwa. Z kolei, zarzut obrońcy odnoszący się do tej materii stanowi wyraz zwykłej polemiki ze zdaniem Sądu Rejonowego, które wynika z analizy wymienionych powyżej czynników, co też znajduje potwierdzenie w treści uzasadnienia wyroku. W tym kontekście uwagę skierować należy na stwierdzenia o konsekwentnym naruszaniu porządku prawnego przez skazanego, mimo już orzeczonych wobec niego wyroków podlegających obecnie łączeniu, czy też odniesieniu się do opinii Dyrektora Zakładu Karnego, w którym skazany przebywa.

Podzielając argumenty Sądu I Instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przytoczyć należy wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 marca 2010 roku w sprawie II Aka 59/10 zgodnie, z którym: „przepisy określające zasady orzekania kary łącznej nie mają kategorycznej wymowy w kwestii nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Skoro, więc z tychże przepisów nie wynikał obowiązek kształtowania wymiaru kary łącznej przy zastosowaniu tylko jednej dyrektywy, najbardziej korzystnej dla skazanego, to fakt, iż sąd meriti posłużył się metodą, asperacji nie może stanowić podstawy do kwestionowania przedmiotowego rozstrzygnięcia. Instytucja wyroku łącznego nie jest przecież pomyślana, jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw.” Powyższy pogląd, że kara łączna w wyroku łącznym nie musi tworzyć sytuacji korzystniejszej dla skazanego od istniejącej, nim zostanie orzeczona, został utrwalony w orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wydanych w ostatnich kilku latach.

Ponownego podkreślenia wymaga, iż w świetle przepisów obowiązujących w chwili orzekania przez Sąd I instancji połączenie kar wymierzonych we wskazanych wyrokach było prawidłowe i nie budziło wątpliwości. Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę w granicach środka odwoławczego zobowiązany jest jednak do uwzględnienia aktualnego stanu

prawnego, który obligował do modyfikacji zaskarżonego wyroku. Powyższa sytuacja wynika z faktu, iż wyrokiem nakazowym z dnia 17 września 2012 roku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. w sprawie III K 478/12 orzeczono wobec skazanego karę 6 miesięcy ograniczenia wolności za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. W świetle ustawy nowelizującej tj. ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. postanowieniem z dnia 9 listopada 2013 roku, III Ko 2078/13 na podstawie art. 50 ust. 2 tejże ustawy w zw. z art. 119 § 1 k.w. przekształcił karę 6 miesięcy ograniczenia wolności na karę 1 miesiąca ograniczenia wolności (k. 267-68; akt o sygn. III K 478/12). Wobec zmiany sytuacji prawnej, jaka nastąpiła w trakcie postępowania międzyinstancyjnego, Sąd Okręgowy dokonał modyfikacji zaskarżonego wyroku poprzez eliminację z ciągu przestępstw opisanego w punkcie 2 sentencji czynu, za który G. C. skazany został wyrokiem w sprawie o sygn. III K 478/12 i w zakresie tej kary umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Powyższa zmiana prowadziła zarazem do złagodzenia kary łącznej orzeczonej w punkcie 2 sentencji wyroku łącznego w postaci orzeczenia jej w wymiarze 4 lat i 9 miesięcy w miejsce pierwotnie orzeczonych 5 lat pozbawienia wolności. W tym stanie rzeczy, choć zdaniem Sądu Odwoławczego wyrok łączny nie może być postrzegany, jako instytucja prawna, promująca powtarzające się zachowania przestępcze, to w obliczu zmiany stanu prawnego, a co za tym idzie sytuacji prawnej skazanego zasadnym było zmniejszenie wymiaru orzeczonej mu w punkcie 2 sentencji skarżonego orzeczenia kary łącznej, co stanowi rozstrzygnięcie na jego korzyść.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.